

Η ΜΑΣΤΙΓΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE MARICOURT

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΟΡΖΕΡ

(Από τα Έγκληματα Χρονικά της Γαλλίας)

ΕΙΣ τὸ προηγούμενο φύλλο μας διηγηθήκαμε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ ἐγκληματικὸ κατόρθωμα τῆς συμμορίας τῶν φοβερῶν ληστῶν τῆς Ὁρζέ, ποὺ τρομοκρατοῦσε ὀλόκληρη περιφέρεια τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν προπαρασμένον αἰῶνα... Σήμερα θὰ σὰς διηγηθῶμε μερικὰ καινούργια ἄλλα τῶν κακοῦρων αὐτῶν, καθὼς καὶ ἀρκετὲς λεπτομέρειες, σχετικὰς μὲ τὸ κρηφὸ λημέρι αὐτῶν καὶ τοὺς ἀρχηγούς των...

Ἡ ληστοσυμμορία αὕτη συγκροτήθηκε, πρὶν ἀπ' τῆ Γαλλικῆ Ἐπανάστασι ἀκόμη, ἀπὸ ἕναν κακοῦρο ὄνοματι Ρομπιγιάρ, ἕνα αἱματοδιψασμένο θηρίο, ἕνα κἀθαρμα τῆς ἐσχάτης ὑποστάθης... Τὰ μέλη τῆς συμμορίας, λίγα στὴν ἀρχή, ἔφτασαν σιγά-σιγά τοὺς 70 καὶ ἔσπειραν τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο σὲ διάφορες ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας, τῆ Γκατιναί, τῆ Σολόν, τῆ Μπώ, τὸ Μελντοῦ, τὴν Ὁρζέ, φτάνοντας ὡς αὐτὰ τὰ περὶχωρα τοῦ Παρισιῦ...

Στὰ 1788 μάλιστα, ὁ καινούργιος λήσταιχος Φλερντελὶν — ὁ παλιὸς λήσταιχος Ρομπιγιάρ εἶχε σκοποθεῖ σὲ κάποια συμπλοκὴ — ἔχοντας προηγουμένα μὲ κάποιον πρόεδρο δικαστηρίου ποῦθενε στὸ Παρισι, πῆρε μερικὸς συντρόφους του κ' ἔφτασε μιὰ νύχτα στὰ πρόθυρα τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσος... Χώθηκε στὸ δασύλλιο τῆς Μνερ καὶ περιέμενε ὑπομονητικὰ νὰ φανερωθῇ ὁ ἐχθρὸς του, ποὺ συνήθειζε νὰ κυνηγᾷ ταξιδιὰ μονάχος του στὸ πνευὸ αὐτοῦ δασύλλιο...

Σημέρωσε... Ὁ πρόεδρος ἀμέριμος, μὲ τὸ τοῦφεϊ του στὸν ὤμο, σφύριζε κάποιο εἶδημο τραγουδάκι καὶ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος τῶν ληστῶν ποὺ τὸν περιέμεναν μὲ ἄγρια χαρὰ. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ τους, ὁ λήσταιχος Φλερντελὶν πετάχτηκε ἀπ' τὸν κρηφῶνα του καὶ βρέθηκε γάστρα μαζὺ του. Ὁ δυστυχισμένος πρόεδρος χλόμιασε ἀπ' τὸν τρόμο του κ' ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέσι του.

Ὁ ληστής τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸν γαϊφάκι, τὸν γονάτισε στὸ χῶμα καὶ τοῦτε μὲ σαρκαστικὴ φωνή, ἐνῶ οἱ συμμοριτῆς του γελοῦσαν: — Καλῶς μὰς κόπισαις, κίε-πρόεδρος... Στρώσου τώρα μαζὺ μας στὸ φαί, γιατί θὰ σ' ἀγαπάω, φαίνεται, ἡ πεθερά σου μιὰ καὶ μὰς πέντεχες πάνω στὴν ὥρα ποὺ κολατσιόζουμε στὰ πεταχτά... Νά, χάρε καὶ σὺ ἕνα κομμάτι ψητὸ κρέας ἀπὸ μ'τραπσο μικροῦ παιδιού, ποὺ σφάξαμε ἐπιτήδες γιὰ σένα... Εἶνε λιγάκι τρυφερὸ, μὰ ἀφθατο σὲ νοστιμάδα, καὶ θὰ μὰς θυμηθῆς πολλές φορές ἀργότερα!...

Ἐπρόκειτο πράγματι περὶ ἀνθρωπίνου κρέατος!... Λουσμένοι στὸν ἰδρωτὰ ὁ ἄμφορος πρόεδρος, συγκλονισμένος ἀπ' τὴ φρίκη του, ἀναγκάστηκε νὰ καταπῆ πολλὲς μπουκιὲς ἀμύσπητες ἀπ' τὸ μαζάριον ἐκεῖνο κομμάτι τῆς ψητῆς ἀνθρωπίνης σάρκας... Ὑστερα λιποθύμησε... Οἱ λησταί, φρεϊκά, τόβηλαν στὰ πόδια κ' ἔξαφανίστηκαν. Τὸ μεσημέρι τῆς ἰδίας αὐτῆς ἡμέρας μερικὸι περιπατητὰ βρῆκαν ἀναίσθητο τὸν δικαστικὸ μέσα στὸ δάσος καὶ τὸν μετέφεραν σπῆι του... Πέρασαν μῆνες πολλοὶ ὅσο νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὸν φρεϊκαστικὸ κλονισμό τῶν νεύρων του ὁ κακοτυχὸς δικαστής.

*** Ὁ λήσταιχος Φλερντελὶν ἀργότερα, ὅταν ἐξεργάγη περὶ ἡ Γαλλικῆ Ἐπανάστασις, ἐκαρτομήθηκε... κατὰ λάθος, μαζὺ μὲ μερικὸς ἀριστοκράτες! Ἡ συμμορία του ἔμεινε γιὰ κάμποσο καιρὸ στὴν ἀδρῶναι, μὰ κάποιος καινούργιος ἀρχηγὸς παρουσιάστηκε ἀργότερα κ' ἀνέλαβε τὴ διοίκησιν τῆς... Ὁ εὐμορφῶς Φρανσουά!... Ἐτοὶ μονάχα ἦταν γνωστὸς ὁ κακοῦρος αὐτός, ὁ ἀρκετὰ μυστηριώδης ἄλλοστε... Κανένας δὲν ἤξερε τὸ ἀληθινὸ τὸ ὄνομα... Μὰ οὔτε καὶ τὸ πραγματικὸ του πρόσωπο, γιατί πάντα φοροῦσε μάσκα ἢ ἦταν μοντζουρωμένος μὲ ὑψηλὴ κατὰμνηρη καπιὰ... Ὅλοι τὸν ἔτρεμαν σὰν τὸν Σατανά, κ' οἱ συμμοριτῆς του οἱ ἴδιοι ἀκόμη.

Αὐτὸς λοιπὸν ἀναδιοργάνωσε τὴν συμμορία μὲ βάσεις σιδηρένιαις πειθαρχίας... Αὐτὸς ἀνέβασε τὸν ἀριθμὸ τῶν μελῶν σὲ περισσότερους ἀπὸ 100 κακοῦρους, τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ... Κι' αὐτὸς διάλεξε καὶ ὄχιφους στὴν ἐντέλεια τὸ ἀπάτητο, κρηφὸ καὶ μυστηριώδες λημέρι τῆς συμμορίας του, ποὺ πρόκειται νὰ σὰς

ἀποκαλύψουμε σήμερα... Ὑπὸ τῆς διαταγῆς του, τέλος, διαπραχθήκε ἡ φρεϊκαστικὴ ληστεία τοῦ πύργου Γκωτρά, γιὰ τὴν ὁποία σὰς μιλήσαμε στὸ προηγούμενο μας φύλλο...

Ἄς ἴδομε λοιπὸν σήμερα ποῦ βρισκόταν τὸ λημέρι τους... Στὰ περὶχωρα τοῦ χωριοῦ Γκωντρεβίλ, τῆς περιοχῆς Γκατιναί, στὴν ἀρχὴ τοῦ χωριοῦ, βρισκόταν ἕνα σπῆι πένδημο καὶ μουγρὸ, μόνος κάτοικος τοῦ ὁποίου ἦταν κάποιος Πέτρος Ρουσσώ, γδάρτης τοῦ δημοσίου σφαιριοῦ τῆς Γκωντρεβίλ... Ὁ Ρουσσώ ἔφαζε πολλὲς φορές τὰ ζῶα κατ' ἀποκοχίτη, μὲ τὸ κομμάτι, σπῆι του, καὶ τάγδηνε στὸν ψωραλέο κήπο του... Μιὰ βρομὰ φρεϊκαστικῆ, ἀπὸ σάπιο αἶμα κ' ἀπὸ τομάρια ζῶων, ἀπλώνονταν ὀλόγωνα ἀπ' τὸ σπῆι, καὶ κανένας δὲν ἔδυνε κεῖ πέρα... Ὅλοι τοῦ χωριοῦ οἱ κάτοικοι φοβόντουσαν τὸν Ρουσσώ, ἕναν ἀπαίσιο, ψηφίλογο κρηφῶνα, κ' ἔθεφοῦσαν τὸ σπῆι του γιὰ στοιχειωμένο... Μὰ ἀκριβῶς αὐτὸ ζητοῦσε κ' ὁ Ρουσσώ, καὶ νὰ γιατί:

Στὸ βῆθος τοῦ κήπου, ἐκεῖ πλάι σὲ διάφορα παρακοφασιοῦμένα βρομῶμα τομάρια κ' ἀσπρους σκελετοὺς ψωρημῶν, ἕνας χαλκᾶς σιδηρένιος καὶ κρημμένος ἐπιτήδεια στὸ χῶμα, ἀνασείκωνε, ὅταν κανεὶς τὸν τραβῶσε, μιὰ σιδηρένια καταπακίτη...

Ἐβόλεπες τότε μιὰ σκάλα ξύλινη ποὺ τελειῶνε σὲ ἄλλα πέτρινα σκαλοπάτια... Ἡ μαρφίλα τῆς σκοτεινιάς ἐμπόδιζε νὰ δῆς πιὸ περιοστέρο... Ἄν ἄναβες ὅμως φανάρι καὶ κατέβανεις τὰ ὑγρὰ σκαλοπάτια, ἀψηφώντας τὴν ἀποπνηχτικὴ μυέγλα τῆς βρομικῆς ἐκείνης τρύπας, φάφτανες σ' ἕναν ὑπόγειο διάδρομο, μαζοῦν, σὲ βῆθος 6 μέτρων μέσα στὸ χῶμα, καὶ κλεισμένον μὲ σιδηρένιες πόρτες... Προχωροῦσες ἀρκετὰ βήματα, ἄνοιγες τῆς πόρτες καὶ πάλι προχωροῦσες, ὡς ποὺ ἔφτανες σὲ μιὰ πελώρια αἰθουσα, στὰ ἔγκατα τῆς γῆς!...

Ἡ αἰθουσα αὕτη εἶχε πλάτος 10 μέτρα καὶ μῆκος 35. Ἦταν ἀπομεινάρια κάποιου παμπάλαιου φρεϊδαρχικοῦ πύργου μὲ τρομακτικὰ ὑπόγεια, ποὺ θὰ χραιοῦμεναν τότε, ἀσφαλῶς, γιὰ φυλακίς... Ἡ αἰθουσα ἦταν πολυτελέστατα στρωμένη μὲ ἄφθονα χαλί, ἔπιανε ἀέρα ἀπὸ μιὰ πελώρια κωνίδα τρεζιοῦ ποὺ Κρίσιος αἰδὲ σὲ ποῦ σήμε βρισκόταν τὸ στόμιό τῆς, στὴν ἐπιφάνεια τῆς ἀδιάβατης ἐκείνης, ἀπὸ γιγάντεια ἀγκάθια καὶ θάμνους πικνοῦς, γῆς... Μόνον φῶς δὲν ἔμπαινε ἐκεῖ μέσα!...

Τὸ μαντέφατε τώρα;... Ἡ αἰθουσα αὕτη ἦταν τὸ ἀπάτητο κ' ἀνεύροτο λημέρι, καθὼς καὶ ἡ ἀποθήκη τῶν λαφύρων, τῆς σατανικῆς συμμορίας τοῦ εὐμορφῶ Φρανσουά. Κι' ὁ Ρουσσώ ἦταν συνένοχος τους.

Θὰ σὰς διηγηθῶμε τώρα τὸ τελευταῖο κατόρθωμα τῆς τρομερῆς αὐτῆς ληστοσυμμορίας.

Στῆς 4 'Ιανουαρίου 1798, μιὰ νύχτα παγομένη καὶ κατασκότεινη, γύρω ἀπὸ ἕνα ἔξοχικό σπῆι τοῦ Ὁρζέ, στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε ὁ κτηνοτρόφος μάρμιλα-Φουσε, κάτι ἔβοπτες σιεῖς γλιστροῦσαν στὸ σκοτάδι... Μιὰ ἀπ' αὐτῆς πλησίασε ἀδρόφθα ἕνα φωτισμένο, τὸ μόνον ἄλλοστε, παραθηράκι τοῦ σπιτιοῦ, ἔσπινε κάποιο χονδρόξυλο μὲ φόρους, ὄρθιο στὴ γῆ καὶ τὸ ἀκούπησε στὸν τοίχο... Σκαρφάλασε κατὸν ἐπιτήδεια σ' αὐτὸ, πλησίασε τὸ μαυρισμένο πρόσωπό του στὸ φωτισμένο τζάμι κ' ἔφριξε τὴ ματιὰ του μέσα...

Εἶδε τότε τὸν μάρμιλα-Φουσε σκυμμένον στὸ τραπέζι μὲ τὸν γυῖο του, νὰ μετράη χροσὰ νομίσματα. Τὰ εἶχε πῆρει τὴν ἴδια μέρα πωλώνοντας ἕνα κοπάδι πρόβατῶν του... Στὸ ἀδύναμο τῆς λάμπας φῶς ἀστραφταν προκλητικὰ τὰ χροσὰ αὐτὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσαν μιὰ σεβαστὴ περιουσία...

Πέρασαν ἀρκετὰ λεπτά... Καὶ ξαφνικὰ, στῆς νύχτας τὰ σκοτάδια, ἀκούσθησαν ἀτελειαστικῆς, ἀπαίσιας κραυγῆς, γεμῆτες τρέμο ἀπερίγραπτο:

— Βοήθεια!... Βοήθειαααα!... Λησταί!... Κακοῦργοι!...

Τὴ εἶχε συμβεῖ... Ἄλλοῦστα. Ὁ τρομερὸς λήσταιχος Φρανσουά εἶχε μῆθει τὸ πούλημα τῶν προβάτων τοῦ μάρμιλα-Φουσε καὶ πάτησε τὸ σπῆι νύχτα, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ λεπτά... Αὐτὸς ἦταν ποὺ σκαρφάλασε στὸ ξύλο, λίγες στιγμῆς πιὸ πρὶν!...

Ἀμέτρητες μαχαιριεῖς ἀπ' τοὺς κατὰμαυρους αὐτοῦς διαβόλους κομμάτισαν τὸ κομμὶ τοῦ γυοῦ Φουσε... Ὁ πατέρας Φουσε, δεμένος χειροπόδαρα καὶ σφιχτὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀρνιόταν νὰ μαρτυρῆσῃ ἄν

Τὸ φρεϊκὸδες μαρτύριο τοῦ Μάρμιλα-Φουσε.

είχε κι' άλλα λεπτά, καθώς και ποῦ τὰ εἶχε κρυμμένα.
 Ὅρες τὸν βισάνιζε μὲ λογιῆς-λογιῆς μαρτυρία ὁ «Ὁμορφος Φρανσουᾶ», μὰ ὁ μάγριμα-Φουσὲ σὺρλαξε μὲν ἀπὸ τοὺς πόνοους, δὲν ἀποφράσιζε ὅμως ἀκόμα νὰ μαρτυρήσῃ τοὺς κρυμμένους θησαυροὺς του...
 Ἐχασε περὶ ὁ λήσταρχος τὴν ὑπομονή του:

— Ν' ἀνάψουν ἓνα μαγκάλι κάρβουνα!... πρῶταξε κάποιον συμμοριτῆ...

Χαλκοκίτρινος ἀπὸ τὴ φρίκη του, ὁ δόστιχος μάγριμα-Φουσὲ κρατούσε, μολαταῦτα, τὸ στόμα του κλειδωμένο... Πέρασαν λίγα λεπτά ἀκόμη, γεμάτα ἀγωνία...

Ἐνα τεράστιο μαγκάλι, μὲ ἀναμμένα κάρβουνα καὶ ξύλα, μεταφέρθηκε σὲ λίγο κελνίζοντας μέσα στοῦ δωμάτιο καὶ τοποθετήθηκε κάτω ἀπ' τὰ τενομήνα καὶ ὀλόγωνα πόδια τοῦ ξετρελλωμένου ἀπ' τὴ φρίκη γέροντος... Μιά μυρωδιά βαρεῖα φημένης σάρκας ξεχυθῆκε τὸν δωμάτιο καὶ κένθημα οὐρλιάσματα πόνοο ἀπερίγραπτοο ξεσχισαν τὸν ἀέρα!...

Μολαταῦτα, ὁ μάγριμα-Φουσὲ δὲν ἔβγαξε τσιμουδιά. Οἱ λησταὶ τότε ἄρχισαν νὰ σγῆζον μὲ τὰ σπιλέττα τους τὶς φριτὰ καμμένες σάρκες τοῦ θύματός του.

Ἄδικος ὅμως!... Ὁ μάγριμα-Φουσὲ ἦταν περὶ ἓνα ἄρρηχο ἀνθρώπινο κορμῆλι, δίχως ζωή... Δίχως πνοή... Κι' ὅταν τρεῖς ὄρες πρὸ ἀργότερα μιὰ ἀγαθὴ γειτόνισσα, πούχε τὴν καλύβα της πρὸ πέρα, περνούσε γιὰ νὰ πᾶη στοῦ ἀδριανὸ παζάρι τοῦ κοντινοῦ χωριοῦ Μιλουάφ, εἶδε λάμψη ἀσυνήθιστη στοῦ σπιτι τοῦ μάγριμα-Φουσὲ καὶ πλησίασε νὰ δῆ τὶ τρέχε... Ἐπιληξὲ φωνῆς τρομάρας σὲν ἀντίκρισε τὸ φριμασιζοῦ ἐκεῖνο θέμα... Ἄρρηχο τὸ κορμὶ τοῦ γέρο-χωρικοῦ, βροσκόταν δεμένο στὴν καρζέλλα, ἐνὼ τὰ πόδια του δὲν εἶχαν περὶ καθόλου, ὡς τὰ μπουτὰ, κρέας!... Φειγόντας οἱ κακοῦργοι, εἶχαν ἀφήσει τὸ μαγκάλι, ἀναμμένο ἀκόμα, κάτω ἀπ' τὰ σακατεμένα πόδια του καὶ ἡ φωτιά εἶχε φάει ἐντελῶς τὶς σάρκες!...

Ἀπόμειναν μονάχα, καρβουνιασμένα καὶ γυμνά, τὰ κόκκαλα τῶν ποδιῶν τοῦ κακοῦτρου γέροντος.
 Αὐτὸ ὑπῆρξε, ὅπως εἴπαμε, τὸ τελευταῖο κατόρθωμα τῆς αἰματολουσιμένης συμμορίας. Ὁ μάγριμα-Φουσὲ ἦταν ὁ τελευταῖος ἀπὸ τὰ ὑπερτετρακόσια ἄνθρωπα, πού ξεφύγησαν στὰ χέρια τῶν δαμόνων ἐκείνων τῆς Κολάσεως...

Ἄρχισε ἀπὸ τότε ἓνα ἀμειλικτο καὶ συστηματικὸ κινήρι τῆς συμμορίας αὐτῆς ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ Παγιάρ κι' ἀπὸ τὸν ὑπερόχο ληστοφάγο ἀξιωματικὸ τῆς χωροφυλακῆς Βασσέρ...
 Ἀπὸ τὰ 150 μέλη τῆς συμμορίας αὐτῆς, ἄλλοι σκοτώθηκαν σὲ συμπλοκές, ἄλλοι πέθαναν ἀπὸ κακουχίες στὰ βουνά κι' ἄλλοι ψόφησαν στὴ φυλακή...

Καὶ τέλος, στὶς 30 Ὀκτωβρίου 1800, στὶς 2 ἡ ὥρα τοῦ ἀλόγευμα, οἱ τελευταῖοι κακοῦργοι τῆς συμμορίας ἀνέθηκαν στὴ λαμητόμο καὶ πλῆρωσαν μὲ τὸ κεφάλι τους τὰ μαρτυρία τῶν θυμάτων τους... Εἶχαν καταδικασθεῖ σὲ θάνατο ἀπ' τὸ κροκογιουδικεῖο τῶν Παρισίων, στὶς 27 Ἰουλίου 1800... Ἡ λαμητόμος εἶχε στηθεῖ στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως Σάρτρ... Μεταξὺ τῶν καταδικῶν ἦσαν ὁ Μενάρ ὁ Καὶάπης κι' ὁ Ρουῆ Ὠνώ, πού ἀναφέραμε στοῦ προηγούμενο φύλλο μας...

Τὶ ἀπόγινε ὅμως ὁ «Ὁμορφος Φρανσουᾶ»;...
 Ἀδύνατον νὰ φαντασθεῖτε!...

Λοιπόν, ὁ ἀσούλητος ἐκείνος λήσταρχος, 24 ὀλόκληρα χρόνια μετὰ τὴν καρατήρησι τῶν τελευταῖων συμμοριτῶν του, βρέθηκε ἓνα πρῶτὸ νεκρὸς, σ' ἓνα μικρὸ δάσος κοντὰ στὴ Σάρτρ, ντυμένος μὲ ρούχα ζητιάνου!...

Τὸν γνώρισε ἡ κυρὰ-Μπεννετέ, μιὰ γερὰ χωρική, κι' ὁ γιατροῦς Ντυράν... Ἄλλοστε εἶχε φανερώσει καὶ τ' ὄνομά του, λίγες μέρες πρὶν, μόλις ὀραπέτευε ἀπ' τὸ Πτωχοκομεῖο τῆς Σάρτρ, στοῦ ὁποῖο τόσα χρόνια ἀγνώριστος εἶχε βρεῖ ἄσυλο. Ὁ Φρανσουᾶ θέλησε νὰ πεθάνη στὰ μέρη πού ἄλλοτε εἶχε σκορπίσει τὴ φρίκη καὶ τὸν τρόμο...

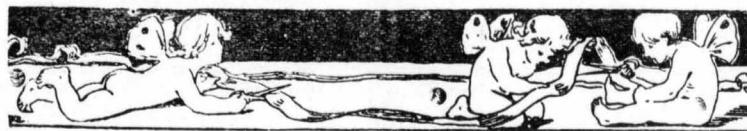
Καὶ ἦταν ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸ πού βρέθηκε πεθαμένος, ἡ 10η Νοεμβρίου 1824!...

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Κάποιος ἀποτυχημένος συγγραφέας ἔλεγε κάποτε στὸν Βολταίρο:

— Ἦθελα νὰ γράφω κάτι πρωτότυπο· δὲν ὑποφέρω τὶς κοινοτυπίες, νὰ γράφω κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο κανεὶς δὲν ἔγραψε τίποτε ὡς τώρα κι' οὔτε τοῦ ἔδωσε ποτὲ σημασία.

— Τότε γράψε τὸ... ἐγκώμιό σου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Βολταίρος.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Ο ΜΠΑΤΣΟΣ ΤΟΥ ΤΣΟΠΑΝΟΥ (*)

Ἦστερα ἀπὸ ἓνα μεγάλο κινήρι πού διοργάνωσε κάποτε ὁ Μέγας Ναπολέον, νυχτώθηκε μὲ τοὺς αἰχμαλώτους του σ' ἓνα δάσος κι' ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ φιλοξενία σὲ μιὰ τσοπάνικη καλύβα, ὅπου τὸν δέχτηκε ἓνας γιγαντοσώμιος βοσκὸς μὲ μεγάλη προθυμία καὶ τὸν παρεκάλεσε μάλιστα, ἂν εἶχε τὴν καλωσύνη, νὰ γίνῃ ἀνάδοχος τοῦ νεογεννητοῦ τέκνου του. Ὁ Ναπολέον δέχτηκε εὐχαριστῶς τὴν πρότασι, παρεκάλεσαν σὲ λίγο τὸν παπὰ τοῦ κοντινοῦ χωριοῦ, βάρφισαν τὸ μορὸ καὶ τοῦδωκε τ' ὄνομά του.

Ὅταν κατόπιν κᾶθησαν ὅλοι στοῦ τραπέζι, ὁ φιλοξενος βοσκὸς στάθηκε ὄρθιος πρὸς τοὺς κι' ἄρχισε νὰ κολῆ μεγάλες φέτες μᾶζου φριμοῦ καὶ νὰ τὶς βάζῃ μπρος σὲ καθῆνα συνδαιτημόνα.

— Ἄρχει, κοιμπάρε, ἄρχει! Ποῦ φριμὶ ἔκομης, τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ναπολέον.

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ: Νὰ μὴν ἀνακατεῦσαι στὶς ξένες δουλειές, τοῦ ἀπάντησε ὁ βοσκὸς, δυσασεσημένως γιὰ τὴν ἐπιμέλειά του, καὶ συγχρόνως τὸν ἐφιλοδόρησε μ' ἓνα φιλικὸ μπάτσο!

Ἡ χωριάτικη ἐκείνη... χειρονομία ἐξόργισε τὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἔμως ἀναγκάστηκε νὰ ἀποκρήνη τὸ θυμὸ του, γιὰ νὰ μὴν τὰ χαλάσῃ ἔτσι ἀμέσως—ἀμέσως μὲ τὸν νέο του κοιμπάρο, ἐπιφρασόμενος νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ἀργότερα.

Ἦστερα ἀπὸ ἓνα χρόνο, ὁ βοσκὸς, φοροτιμένος μὲ ἓνα ξεμπῆλι γεμάτο τυρὶ, βούτυρο, κλπ., καὶ κρατώντας τὴν κάρτα τοῦ Μ. Ναπολέοντος, γύριξε μέσα στοῦ Παρίσι, ρωτώντας γιὰ τὸ σπιτὶ τοῦ κοιμπάρου του. Κάποιος στρατιώτης τὸν ὀδήγησε τότε στ' ἀνέκτορα, ἡ μεγάλη πολιτεία τῶν ὁποῖων δὲν ἐξέπληξε καὶ δὲν ἔθαμνωσε καθόλου τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τοῦ βουνοῦ.

— Κύρ βασιλιᾶ, εἶπε ὁ βοσκὸς ὅταν παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα, ὁ ἀναδεχτὸς σου μεγάλωσε καὶ στέκει μιὰ χαρά. Μαζὺ μὲ τὰ φιλιὰ του, σοῦ ἔφερα σήμερα καὶ λίγα μικροπράγματα ἀπ' τὴ στᾶση μας.

Ὁ Μ. Ναπολέον τὸν ὑποδέχτηκε μ' ἐγκαρδιότητα, χωρὶς νάχη λαμητονήσει ὅμως καὶ τὸν μπάτσο πούφερε καὶ τὸν ὁποῖο ζητοῦσε νὰ βρῇ εὐκαιρία νὰ τοῦ τὸν ἀνταποδώσῃ.

— Ἄ, καλῶς ἦρθες, κοιμπάρε μου, τοῦ εἶπε. Γιὰ νὰ τὰ περάσῃς ὅμορφα μιὰ σοῦ μᾶς ἐπισκεψθεῖκες, θὰ δώσω διαταγή νὰ σφάξουν γιὰ τὸ γεῖμα 300 πρόβατα, 300 γίδια, καὶ 30... ἀνθρώπους!...

Ὁ Μ. Ναπολέον νόμισε πὸς ὁ κοιμπάρου του θὰ ξεφρανιαζόταν, ἀκούγοντας πὸς πρόκειται νὰ σφαγοῦν γιὰ τὸ χατήρι του καὶ ἄνθρωποι καὶ πὸς θὰ διεμαρτύρητο, ὁ πότε ὁ αὐτοκράτορας θὰ τὸν ἔβαζε στὴ θέα του, δινόντάς του καὶ τὸν μπάτσο πού τοῦ χροφόταγε.

Ὁ πονηρὸς βοσκὸς ἔμως δὲν τάχασε καθόλου.
 Ἦστερα ἀπὸ λίγο μάλιστα, καθήμενος σὲ μιὰ ἐξέδρα, δίπλα ἀπ' τὸν αὐτοκράτορα κι' ἀνάμεσα στοὺς ὑπουργοὺς καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, παρακολούθησε τὴν σφαγὴ τῶν ζώων, ἀρίτωνος πού καὶ πού ἐπιφρονήματα ἐνθουσιασμοῦ καὶ περιμένοντας μὲ ἀδμονία τὴ σειρά τῶν ἀνθρωπίνων σφαγιῶν γιὰ νὰ ἰδῇ πὸς θὰ κλωποσοῦσαν, γιὰτὶ ἐδὲν ἔσαν ἔτι εἰδομένα τέτοια πράγματα, ὅπως εἶλεγε.

Ὁ Ναπολέον, βλέποντας πὸς ἔκανε τὸ παιγνίδι, ἔγεννε στοὺς ὑπουργοὺς του νὰ ἐπέμβουν ἤθῆεν καὶ νὰ ζητήσουν νὰ ματαιώσουν τὴν ἀποτρόπαιη ἀνθρωποσφαγή. Ἄλλὰ μόλις ἔγινε ἀπὸ τὸ βοσκὸς διαμαρτυρήθηκε ἐντονότατα:

— Ἄρρηστε, ἀφεντᾶδες τὸν κύρ-βασιλιὰ νὰ κᾶμη τὸ κέφι του, φώναξε. Τὶ ἀνακατεῖστε ἔσις σὲ ξένες δουλειές;

Νευριασμένος περὶ ὁ αὐτοκράτορας πού δὲν ὑπόφερε μὲ τὸ σκεδῆτο του αὐτὸ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐπέμβασι τοῦ βοσκοῦ γιὰ νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὸν μπάτσο, τινάχτηκε ἐπάνω κι' ἄστραψε ἓνα γερὸ χαστοῦκι στὸν παμπόνηρο χωριάτη.

Ὁ ἔξιντος ἔμως τσοπάνος, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ, γύρισε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του κι' ἄστραψε ἓναν πρὸ δικατὸ μπάτσο στὰ μοῦτρα τοῦ προθιπογοῦ πού καθόταν δίπλα του, λέγοντάς του:

— Κύρ-προῦθυπουργέ, χτύπα καὶ τοῦ λόγου σου τὸν παρακατιανὸ σου γιὰ νὰ κᾶμη τὸν γέρο του τὸ παιγνίδι πού ἄρχισε ὁ κύρ βασιλιᾶς...

Κόκκαλο περὶ κι' ὁ αὐτοκράτορας κι' οἱ αἰχμαλῶτες του...

(*) Ἀμφιβάλλουμε ὅσοσο πολὺ ἂν ἐνε ἀληθινὸ αὐτὸ ἀνέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος. Ἦσως πρόκειται περὶ μῦθου, τὸν ὁποῖο φέρωσαν στοὺς ὄμους τοῦ Βοναπαρτη ὁ ἀνεκδοτολόγοι. Ὁ Θεὸς κι' ἡ ψυχὴ τους...